

El meu Ivan Tubau

El film fa de bon veure, gràcies sobretot a una interpretació magnífica de la parella protagonista

Foto: BTeam Pictures

Jo vaig ser alumna d'Ivan Tubau. Això era el 1988, disset anys abans que el periodista i poeta i actor signés el manifest d'intel·lectuals que va derivar en la creació del partit polític Ciutadans. Tubau impartia unes classes de redacció periodística que intentava no perdre'm mai, i mira que eren a primera hora del matí a Bellaterra. Era culte, cregut, impertinent i genial. Tenia un ego superlatiu (les inseguretats li anaven per dintre), detectava la intel·ligència d'un tros lluny i sabia donar ales als estudiants que escrivien bé.

Em vaig llicenciar el 1992. L'any següent, en ple auge de la correcció política, l'Ivan va etzibar això a una alumna que havia traduït una frase a l'aula: "Domines molt bé el francès. La llengua, vull dir". El comentari li va costar un expedient i una fama d'assetjador sexual que segur que li va saber més greu del que devia mostrar. El 1996 em vaig incorporar com a professora a la facultat i em va tocar ocupar justament el despatx que havia deixat lliure Tubau. El 1999 el vaig ajudar a batejar un llibre que acabava d'escriure i, generós com era, m'ho va agrair en públic i en privat diverses vegades.

He recordat el meu lligam amb Ivan Tubau -que va morir el novembre del 2016- després de veure la pel·lícula *Le brio*, d'Yvan Attal (titulada en espanyol *Una razón brillante*). En aquesta cinta francesa que hollywoodreja un pèl massa, el professor Pierre Mazard és tan cínic i malcarat que costa empatitzar-hi. Li hauria calgut part de l'encant de Tubau per ficar-se més fàcilment els

espectadors a la butxaca. *Le brio* té una estructura convencional i un argument previsible: amb les lliçons d'oratòria com a excusa i amb la intel·ligència com a via, un professor racista i una alumna d'origen algerià s'acaben entenent més enllà del que els respectius prejudicis farien suposar.

Però el film fa de bon veure, gràcies sobretot a una interpretació magnífica de la parella protagonista. I a mi m'ha fet escriure un text que més aviat sembla una defensa d'una persona que ni jo mateixa gosaria defensar en veu alta. Diria que he captat el missatge de la pel·lícula.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=9n2G4RundHY>